

hatjuk szeretett kollégáknak, az embernek, Ivanovnak: „Köszönjük neked, Ivanov, odaadó munkádat. Húsz évig tartottad a frontot!...”

(Taps. Ivanov feláll és esetlenül meghajol, a Tisztviselő megcsókolja.)

TISZTVEISELŐ: Nos, kollégák, lássunk hozzá. Evgeni, szeleteld fel a birkát. *(A szalvétát a nyakába köti. A többiek követik példáját.)*

(Evgeni fogja a nagykest és a villát, és feldarabolja a képzeletbeli birkát. A kés valahol csontot ér, Evgeni néha megszólal: „porcogó”... Evgeni befejezi a birka feldarabolását.)

TISZTVEISELŐ: Köszönöm, Evgeni. Nos, vegyétek a húst, mindenki szedjen magának. Jó étvágyat mindegyikötöknek! *(Elsőként szed.)*

(A tisztviselők eszik a birkát, nagyokat nyelnek, csörömpölnek a kések meg a villák, Evgeni a Tisztviselőhöz):

„Leette magát, szórjak rá egy kis sót?”

(Sót szór a foltra, a többiek esznek, nagyokat nyelnek... Mögöttük áll Ivan Antonov, karján a zakójával és mosolyogva nézi őket. Az asztal a vacsorázó tisztviselőkkel lesüllyed. Ivan Antonov a zakójához fordul.)

IVAN ANTONOV: A hatezerháromszázötös iktatószámú levél szerint újra zakó vagy!... *(Felveszi zakóját és meghajol.)*

— Fügöny —

FORDÍTOTTA: JUHÁSZ PÉTER

